

Sygn. akt IV Ka 1066/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 listopada 2013 roku

Sąd Okręgowy w Krakowie, Wydział IV Karny Odwoławczy w składzie:

Przewodniczący: SSO Ireneusz Bieniek (spr.)

Sędziowie: SO Wojciech Maczuga

SO Rafał Lisak

Protokolant: prot. Marta Kruk

przy udziale Marii Zębali Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu w dniu 22 listopada 2013 roku, sprawy

M. Z.

oskarżonego o przestępstwo z art. 278 § 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez oskarżonego,

od wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie z dnia 26 czerwca 2013r. sygn. akt XIV K 219/13/S,

zaskarżony wyrok zmienia w ten sposób, że:

I. w opisie czynu ustala, iż wartość znaczków opłaty sądowej wynosi

kwotę 3.890 zł;

II. w punkcie V w miejsce słów: cyfr „o nominale 20 zł - szt. 72”

wpisuje „o nominale 20 zł szt. 69”;

III. uzupełnia punkt VI o zwrot oskarżonemu 3 sztuk znaków

opłaty sądowej o nominale 20 zł;

III. w pozostałym zakresie przedmiotowy wyrok utrzymuje w mocy i zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 910 (dziewięćset dziesięć) złotych tytułem kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

SSO Wojciech Maczuga SSO Ireneusz Bieniek SSO Rafał Lisak

Sygn. akt IV Ka 1066/13

UZASADNIENIE

M. Z. został oskarżony o to, że:

w dniu 13 lutego 2013 roku w K., zabrał w celu przywłaszczenia znaczki opłaty sądowej o łącznej wartości 4.760 złotych, na szkodę Sądu Rejonowego (...),

tj. o przestępstwo z art. 278 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy dla Krakowa - Śródmieścia w Krakowie wyrokiem z dnia 26 czerwca 2013 roku sygn. akt XIV K 219/13/S orzekł w tym przedmiocie następująco:

I. uznaje oskarżonego M. Z. za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w akcie oskarżenia, stanowiącego występki z art. 278 § 1 k.k. i za ten czyn na mocy powołanego przepisu wymierza mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na mocy art. 33 § 2 k.k. wymierza oskarżonemu karę grzywny w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych, ustalając na mocy art. 33 § 3 k.k. wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 30 (trzydziestu) złotych;

III. na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie orzeczonej w punkcie I wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesza oskarżonemu na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

IV. na mocy art. 44 § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci przepadku na rzecz Skarbu Państwa dowodu rzeczowego – faktury VAT nr (...) – szt. 1, opisanego pod pozycją 4 (cztery) w wykazie dowodów rzeczowych nr 84/13, znajdującym się na k. 47 akt niniejszej sprawy, a przechowywanego na k. 50 akt niniejszej sprawy – poprzez pozostawienie w aktach sprawy;

V. na mocy art. 230 § 2 k.p.k. zwraca podmiotowi uprawnionemu - Sądowi Rejonowemu (...) dowody rzeczowe w postaci: znaków opłaty sądowej o nominale 50 zł - szt. 1, znaków opłaty sądowej o nominale 20 zł - szt. 72 w taśmie, znaków opłaty sądowej o nominale 200 zł - szt. 15 w taśmie, opisane pod pozycjami 1 (jeden), 2 (dwa) i 3 (trzy) w wykazie dowodów rzeczowych nr 84/13, znajdującym się na k. 47 akt niniejszej sprawy, a przechowywane na k. 50 akt niniejszej sprawy;

VI. na mocy art. 230 § 2 k.p.k. zwraca osobie uprawnionej - oskarżonemu M. Z. dowody rzeczowe w postaci: 3 szt. znaków opłaty sądowej o nominale 2 zł każdy - szt. 3, opisane pod pozycją 5 (pięć) w wykazie dowodów rzeczowych nr 84/13, znajdującym się na k. 47 akt niniejszej sprawy, a przechowywane na k. 51 akt niniejszej sprawy;

VII. na mocy art. 63 § 1 k.k. zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonej w punkcie II wyroku kary grzywny okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie, a to zatrzymania w dniu 13 lutego 2013 roku (tj. okres jednego dnia zatrzymania), przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny dwóm dziennym stawkom grzywny;

VIII. na zasadzie art. 627 k.p.k. oraz art. 2 ust. 1 pkt 2 i art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity - Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 z późn. zm.) zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 930,00 (dziewięćset trzydzieści 00/100) złotych tytułem zwrotu kosztów sądowych, w tym kwotę 90,00 (dziewięćdziesiąt 00/100) złotych tytułem wydatków oraz kwotę 840,00 (osiemset czterdzieści 00/100) złotych tytułem opłaty.

Wyrok ten zaskarżył oskarżony zarzucając:

1. nadinterpretację art. 278 kk;
2. błędne dokonanie obliczeń w przedmiotowym procesie.

W oparciu o powyższe zarzuty apelujący wniósł o:

- zmianę zaskarżonego wyroku oraz orzeczenie o kosztach postępowania I instancyjnego,

- uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Z uzasadnienia apelacji wynika, iż zarzut podniesiony w punkcie 1. w istocie jest zarzutem błędnej oceny dowodów dokonanej w zakresie zamiaru oskarżonego przywłaszczenia zabranych z automatu znaków opłaty sądowej.

Sąd Odwoławczy zważył co następuje:

Zasadny i to tylko częściowo jest zarzut podniesiony w punkcie 2.

apelacji.

Sąd Rejonowy ustalił, iż oskarżony włożył do tzw. znakomatu pieniądze w kwocie 600 zł.

Natomiast łącznie wartość zagarniętych znaków opłaty sądowej wyniosła 4490 zł.

Skoro znakomat nie wydał reszty z 600 zł to należy ustalić, iż oskarżony zabrał w celu przywłaszczenia znaki opłaty sądowej na kwotę 3890 zł i w takim też zakresie zmienić zaskarżony wyrok w zakresie opisu czynu.

Nie ma natomiast racji skarżący twierdząc, że wykorzystał znaki w kwocie 270 zł, gdyż z jego wyjaśnień wynika (k.27), że składając pismo procesowe na dzienniku podawczym wykorzystał znaki opłaty sądowej o wartości 540 zł.

W konsekwencji do zwrotu oskarżonemu pozostaje kwota 60 zł, tzn. różnica między kwotą 600 zł wpłaconą do znakomatu, a wartością wykorzystanych znaków, tj. 540 zł.

W tym miejscu zauważyć należy, iż nie jest trafny sposób wyliczenia szkody przez świadka B. W. (k. 14), albowiem dokument posiadany przez oskarżonego potwierdza, że oskarżony do znakomatu wpłacił kwotę 600 zł, a brak jest ustaleń Sądu I instancji, iż maszyna wydała mu resztę z tej kwoty.

W związku z powyższym w tym zakresie Sąd Odwoławczy również zmienił zaskarżony wyrok.

W pozostałym zakresie apelacja nie jest zasadna. Sąd Rejonowy wbrew argumentom apelacji dokonał prawidłowej oceny dowodów, przede wszystkim w zakresie pozwalającym na ustalenie, iż oskarżony działał z zamiarem przywłaszczenia przedmiotowych znaków opłaty sądowej. Jest to ocena zgodna z dyrektywami art. 7 kpk, będąc tym samym oceną swobodną, pozbawioną cech dowolności.

Nie powtarzając argumentacji Sądu Rejonowego stwierdzić należy, iż newralgicznym punktem przemawiającym jednoznacznie za ustaleniem zamiaru przywłaszczenia znaków opłaty jest rozmowa oskarżonego z kasjerką B. W., w której ani słowem nie wspomina on, iż ma w kieszeni znaki opłaty sądowej o wartości znacznie przekraczającej wpłaconą kwotę, lecz pokazując stosowny dokument, z którego wynika, że zakupił znaczki za kwotę 270 zł, a wpłacił 600 zł, składa reklamację, iż bankomat nie wypłacił mu reszty.

Jest dla Sądu Odwoławczego oczywiste, iż oskarżony nie mając zamiaru przywłaszczenia znaków opłaty sądowej najpierw poinformowałby pracownika Sądu, iż wszedł w posiadanie znaków opłaty o wartości przekraczającej wartość wpłaconych pieniędzy i zwróciłby te znaki, a następnie dopiero żądałby zwrotu brakującej kwoty.

Okoliczność iż oskarżony, skontaktował się z kasjerką, następnie udał się na dziennik podawczy i nie opuścił budynku Sądu można w sposób logiczny wytłumaczyć tylko jego wyrachowaniem. Oskarżony miał świadomość, iż w „pamięci systemu” pozostaną jego dane osobowe, chciał więc sprawdzić, czy pracownicy Sądu na bieżąco w czasie jego tam obecności ujawnią, iż w znakomacie brakuje znaków opłaty sądowej.

Gdyby tego nie udało się wówczas ustalić i oskarżony spokojnie opuściłby budynek Sądu mógłby się następnie tłumaczyć, iż zgłaszał krytycznego dnia pracownikowi sądowemu awarię maszyny, jednakże po dokonanej kontroli nie stwierdzono ilościowego ubytku znaków opłaty, a wobec awarii maszyny znaki te mogła zabrać inna osoba.

Nie ma natomiast podstaw do uznania za wiarygodne twierdzenie oskarżonego iż wiedział, że w miejscu gdzie jest znakomat znajduje się monitoring, gdyż żadna przeciętna osoba znajdująca się w Sądzie nad tym się nie zastanawia.

Oskarżony mógł wprawdzie podejrzewać, że miejsce to jest monitorowane, chciał jednak sprawdzić reakcję urzędników, dochodząc do wniosku, iż jeśli jego czyn zostanie wykryty znaki opłaty zwróci, mając równocześnie argumenty do obrony – takie jakie przedstawiał w toku całego postępowania.

W związku powyższym Sąd Odwoławczy uznając apelację oskarżonego jedynie za częściowo zasadną zmienił zaskarżony wyrok orzekając jak w części dyspozytywnej, a nie podzielając jej dalszych zarzutów a nadto mając na uwadze, iż Sąd Rejonowy nie dopuścił się żadnych uchybień, które należałoby uwzględnić niezależnie od granic zaskarżenia i podniesionych zarzutów (art. 439,440,455 kpk), w pozostałej części przedmiotowy wyrok utrzymał w mocy i w związku z tym kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciążył oskarżonego (art. 636 § 1 kpk).

SSO Wojciech Maczuga SSO Ireneusz Bieniek SSO Rafał Lisak

MK